

— Доброто което искамъ отъ васъ, произнесе рыбарътъ съ званиченъ гласъ, е да помните и да помянувате въ молитвѣтъ си сиромаша Мазаніела, когато не ще бѣде вече между васъ, и да мя погребете съ Кармилескый кръстъ, този симболъ на славѣтъ ми и поручителството на спасеніето ми ! Ето всичката награда коѣто, искамъ отъ васъ ! Ето завѣтътъ на петодневныйтъ вашъ царъ ! Заклевахъ ли ся че ще извършишь това, о брате народе ?

— Заклевамы ся ! Заклевамы ся ! отговори съ хълцаніе безбройныйтъ гласъ на множеството..... Ще ся молимъ не за душѣтъ ти но за живота ти, за сто години !

— Благодаримъ, милый ми народе, сега сме издѣлжени, рече Мазаніель, като тури и двѣтъ си рѣцѣ на сърцето си.

И влѣзе въ черквъ при звъненіето на звъноветъ и при въсхваляваніята на множеството.

Размѣненіето на плѣнницѣтъ между диктатора и подкраля бѣше ся опрѣдѣлило да стане въ папертъ (партиктъ) на храма прѣдъ образътъ на покровителницѣтъ на Неаполь.....

Сега вече Мазаніель съяхи отъ коня тѣй и дукацата и Марія, въ сѣщото врѣме ся прѣдстави и дукѣтъ и водеше за рѣцѣ Пузолянцѣтъ.....

Но какъ да опишемъ трогателностьтъ на тѣзи сцѣни и развързваніето на тѣзи драми ?

Прочетохте ли и помните ли началото на тѣзи исторіи. Пакъ въ тѣзи черквъ сме, прѣдъ истый образъ на св. Богородицѣ, на коѣто двѣтъ Маріини бѣхъ принесли приносѣтъ си тогазы. Но колко работы станяхъ отъ тогазы, — и каква разлика между този състантъ и тогашныйтъ !

Самы бѣхъ тогазы двѣтъ поклонници въ храмътъ, пустыйтъ, тъмныйтъ, мълчаливыйтъ. Едната ся моляше за годеника си, като приносеше цвѣтіе въ кърпѣтъ си, а другата за мъжа си, като приносеше оwoщія въ прѣстѣлкѣтъ